

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **TERMO Děčín a. s.**, se sídlem Oblouková 958/25, Děčín, zastoupená Mgr. Lukášem Votrubou, advokátem se sídlem Moskevská 637/6, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: **I) Společenství vlastníků jednotek domu č. p. 1318**, se sídlem Dvořákova 1318/13, Děčín, **II) L. N.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 10. 2023, č. j. 15 A 21/2023-54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2023, č. j. KUUK/051611/2023, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 12. 9. 2022, č. j. MDC/97372/2022, jímž byla podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „stavební zákon“), a podle § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“), povolena změna dokončené stavby (stavební úprava) „*Plynofikace a instalace plynových kotlů v domě č. p. 1318, Dvořákova 13, Děčín II*“ na pozemku p. č. 1250/11, v katastrálním území Děčín.

II.

[2] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji zamítl rozsudkem ze dne 30. 10. 2023, č. j. 15 A 21/2023-54.

[3] Krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu poukázal na specifické postavení žalobkyně, která jako účastník stavebního řízení může podle § 114 odst. 1 stavebního zákona vznášet toliko námitky v souvislosti s přímým dotčením svých práv, a nepřísluší jí vznášet námitky týkající se ochrany veřejného zájmu či vlastních soukromých podnikatelských záměrů a ekonomických zájmů. Krajský soud ve shodě se správními orgány obou stupňů (s odkazem na obsah projektové dokumentace) dospěl přitom k závěru, že žádná ze stavebních činností nenaruší soustavu zásobování tepelnou energií (dále jen „SZTE“), která je ve vlastnictví žalobkyně, neboť záměr bude realizován ve zcela jiné části budovy a napojení nového způsobu vytápění bude provedeno za posledními uzavíracími armaturami tepelné přípojky stávajícího dodavatele tepla. Veškeré zásahy do vnitřních rozvodů topné soustavy objektu jsou navrženy až v částech, které jsou součástí bytového domu, a tudíž ve vlastnictví spoluvlastníků objektu samotného. Za mylný krajský soud pokládal také názor žalobkyně opírající se o § 509 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, že tepelné rozvody v domě tvoří příslušenství liniových staveb, na které se uplatní požadavek vlastnické identity věci hlavní a věci vedlejší.

[4] Krajský soud dále uvedl, že odpojením od SZTE dochází ke změně způsobu vytápění, která je upravena v § 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), a nejedná se proto o stavbu podle § 77 odst. 4 energetického zákona. V projednávaném případě tak jde o zcela samostatné zařízení – zdroj tepla, který nebude se stávajícím zařízením – zdrojem tepla – (funkčně) propojen, a svým samostatným provozem proto nebude moci původní rozvodné zařízení SZTE v budoucnu jakkoliv ovlivňovat. V předmětné věci se tudíž nejedná o náhradní nebo jiný zdroj tepelné energie ve smyslu § 77 odst. 4 energetického zákona. Požadavek na písemnou dohodu mezi stavebníkem a žalobkyní jako držitelem licence na rozvod tepelné energie tedy nebyl podmínkou povolení dané stavby.

[5] K tvrzení žalobkyně, která dovozovala zásah do svých práv k tepelnému zařízení též ze skutečnosti, že v namítaných rozhodnutích, resp. v projektové dokumentaci, není vyřešeno celkové odpojení dotčené budovy od SZTE, resp. odstranění rozvodného tepelného zařízení, krajský soud konstatoval, že otázky související se samotným zabezpečením či odstraněním tepelné přípojky ze SZTE nemohly být v daném stavebním řízení správními orgány řešeny. Ve smyslu judikturních závěrů se totiž nejednalo o námitky vztahující se ke konkrétnímu zásahu do tepelného zařízení žalobkyně či dotčení

pokračování

tohoto zařízení, neboť ve svém důsledku šlo toliko o námitky týkající se soukromoprávního vztahu mezi žalobkyní a stavebníkem, které nebyly předmětem vedeného správního řízení.

III.

[6] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[7] Stěžovatelka za vadu správních rozhodnutí i napadeného rozsudku považuje skutečnost, že žádné z těchto rozhodnutí jasně neuvádí, co je předmětem odpojení. Stěžovatelka je přesvědčena, že v řízení, jehož předmětem je změna způsobu vytápění, není možné „odpojení“ oddělovat od zřízení nového zdroje a jeho provozu, neboť obě tyto činnosti spolu věcně, funkčně, technicky i právně souvisejí. Žádná právní norma nestanovuje, že otázka odpojení je otázkou soukromoprávní a otázka zřízení nového zdroje a jeho provozu (na základě žádosti stavebníka) je otázkou veřejnoprávní. Skutečnost, že odpojení nemá soukromoprávní povahu, vyplývá podle stěžovatelky i z § 76 odst. 3 energetického zákona, který mezi nezbytné náležitosti smlouvy o dodávce tepelné energie neřadí požadavek na dohodu mezi dodavatelem a odběratelem při změně způsobu vytápění ohledně „odpojení“. Rovněž ze spisového materiálu nevyplývá jediný důkaz o tom, že by „odpojení“ bylo předmětem jakéhokoli smluvního ujednání mezi stěžovatelkou a stavebníkem. Podle stěžovatelky je proto nesprávný názor krajského soudu, že odpojení v rámci stavebního řízení o změně způsobu vytápění, jehož předmětem je mj. zřízení nového zdroje namísto původního zdroje SZTE, je svou povahou soukromoprávní záležitostí. Tímto bylo přímo zasaženo do vlastnického práva stěžovatelky k SZTE, neboť tato byla fakticky zkrácena na svém právu, aby odpojení stavby (budovy) od SZTE proběhlo podle stavebního povolení tak, aby byly jasně stanoveny postupy (činnosti při odpojení), odpovědné osoby, termíny, neboť pouze při konkrétním popisu činností, které vedou k odpojení a jejich zařazení mezi činnosti vedoucí ke zřízení nového zdroje, včetně časového harmonogramu všech těchto činností tak, aby na sebe navazovaly, lze hovořit o tom, že dochází ke změně způsobu vytápění podle § 77 odst. 5 energetického zákona způsobem, který odpovídá § 115 stavebního zákona a vyhlášce č. 503/2006 Sb.

[8] Stěžovatelka dále namítala, že nebylo určeno vlastnické rozhraní mezi rozvodným tepelným zařízením a jeho součástmi a příslušenstvím (v jejím majetku) a odběrným tepelným zařízením, tj. domovními rozvody (v majetku vlastníků jednotek budovy a ve správně SVJ). Krajský soud se danou otázkou nijak nezabýval a fakticky vyšel při řešení dané otázky z obecných závěrů, které buď přijal žalovaný, nebo které se objevily v jiných (skutkově nesouvisejících věcech), které v minulosti řešil Nejvyšší správní soud. Stěžovatelka nesouhlasila se závěrem krajského soudu, že „z odkazované projektové dokumentace zřejmým způsobem vyplývá, že do vlastnictví žalobkyně jako dosavadního dodavatele tepla (resp. věcného břemena od něj dovozeného) nebude předmětnou stavbou fakticky zasahováno.“ Podle jejího názoru je tento závěr předčasný a nesprávný, neboť bylo povinností příslušných orgánů veřejné moci postavit otázku vlastnictví na jisto, kdy stěžovatelka od počátku řízení tvrdí, že stavba (tj. i odpojení a zaslepení) je navrhována k provedení na jejím majetku a že stavebník k realizaci stavby musí doložit její souhlas (jako vlastníka stavby SZTE, která je veřejnou technikou infrastrukturou) podle § 184a stavebního zákona. Z dostupných dokumentů vyplývá, že předmětná budova byla postavena v 80. letech 20. století, totéž pak

platí i pro rozvodné tepelné zařízení, které je majetkem stěžovatelky. Na základě uvedených skutečností pak je zřejmé, že otázku vlastnictví rozvodného tepelného zařízení a odběrného tepelného zařízení a hranice mezi nimi, je nutné posuzovat podle právní úpravy platné v 80. letech 20. století. Správní orgány při vznesení námítky spornosti vlastnictví rozvodů ze strany stěžovatelky měly aplikovat § 114 odst. 3 stavebního zákona. Pokud však správní orgány rozhodly o tom, že stavba je prováděna na rozvodech ve vlastnictví stavebníka (vlastníků jednotek v budově), pak řešily předběžnou otázku vlastnictví těchto rozvodů za stavu, kdy stěžovatelka učinila námitku spornosti tohoto vlastnictví, a tím porušily § 114 odst. 3 stavebního zákona a překročily svou působnost.

[9] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, eventuálně aby zrušil i žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka tuto pojala jako polemiku s ustálenou judikaturou správních soudů týkající se problematiky povolování změn dokončených staveb souvisejících se způsobem jejich vytápění. Na rozdíl od stěžovatelky žalovaný neshledává žádný důvod k odklonu od dosavadní judikatury, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podle § 77 odst. 4 energetického zákona *odběratel tepelné energie může zřídit a provozovat náhradní nebo jiný zdroj tepelné energie, který je propojen s rozvodným tepelným zařízením nebo může ovlivnit jeho provoz, teplotonosnou látku v rozvodném tepelném zařízením nebo její parametry, pouze po písemné dohodě s držitelem licence na rozvod tepelné energie.*

[14] Podle § 77 odst. 5 energetického zákona *veškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení změny způsobu dodávky nebo změny způsobu vytápění a rovněž náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení včetně odstranění tepelné přípojky nebo předávací stanice uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje. Náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení zahrnují rovněž zůstatkovou cenu tepelné přípojky a předávací stanice evidovanou v účetnictví dodavatele tepelné energie ke dni odpojení od rozvodného tepelného zařízení, pokud slouží k dodávce tepelné energie výhradně tomu, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje.*

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že v případě nyní posuzovaného stavebního záměru se jednalo o změnu způsobu vytápění podle § 77 odst. 5 energetického zákona, nikoliv o zřízení a provoz jiného zdroje podle odst. 4 stejného ustanovení. Krajský soud v bodech 36 až 38 napadeného rozsudku dostatečně vysvětlil, proč se v případě stavebního záměru jedná o změnu způsobu vytápění podle § 77 odst. 5 energetického zákona, že jsou naplněny podmínky tohoto ustanovení, a není tak třeba naplnění podmínek § 77 odst. 4 energetického zákona, jak stěžovatelka vyžadovala. Klíčové je, že podle projektové dokumentace, tedy i stavebního povolení (jehož součástí je i povinnost dodržovat podmínky projektové dokumentace), nedojde k žádnému propojení s dosavadním rozvodným tepelným zařízením, ani nebude ovlivněn jeho provoz. Proto je na nynější řízení nutné aplikovat § 77 odst. 5 energetického zákona.

[16] Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, předmětem řízení o povolení stavby spočívající ve změně způsobu vytápění podle § 77 odst. 5 energetického zákona není celá změna vytápění včetně odstranění tepelné přípojky a jiných technických otázek souvisejících s odpojením SZTE a jeho zaslepením. Zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 93/2016-30, uvedl, že: „Stěžovatel *de facto* žádá, aby stavební úřad *ex offio* rozšířil předmět stavebního řízení také na řízení o odstranění tepelné přípojky v jeho vlastnictví, a to z důvodu, že odstranění tepelné přípojky souvisí s povolovanou stavbou, v důsledku které dojde k odpojení stavebníka od SZTE. Takový požadavek však zcela zjevně nemá zákonnou oporu a nelze jej dovozovat ani z § 77 odst. 5 věty druhé energetického zákona.“ (shodně také rozsudky NSS ze dne 26. 9. 2023, č. j. 6 As 167/2022-41, bod 20, a ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023-38, bod 20). Požadavek na to, aby se v rámci stavebního řízení řešilo i odpojení od SZTE a odstranění SZTE, nemá zákonnou oporu a nelze jej dovozovat ani z § 77 odst. 5 energetického zákona. Otázky související s odpojením a zaslepením stávající tepelné přípojky ze SZTE se týkají soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem (srov. rozsudek NSS č. j. 6 As 167/2022-41, bod 18). Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o změnu způsobu vytápění podle § 77 odst. 5 energetického zákona, požadavek stěžovatelky na uzavření dohody stavebníka s držitelem licence na rozvod tepelné energie podle § 77 odst. 4 téhož zákona nebyl oprávněný.

[17] Odpojení rozvodů bytového domu od SZTE má být provedeno zaslepením. Stěžovatelka se obává nedostatečné regulace postupu odpojení od SZTE. Nejvyšší správní soud nerozporuje potřebu náležitého provedení odpojení, tyto činnosti však nesouvisí s realizací stavebního záměru, nýbrž jsou důsledky ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE a odběratelem.

[18] V rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, Nejvyšší správní soud uvedl: „Změna způsobu vytápění je tedy z pohledu energetického a stavebního zákona samostatným stavebním řízením, které není nijak vázáno na soukromoprávní smluvní vztah mezi odběratelem (nyní stavebníkem) a dodavatelem tepelné energie. Fakticky obsahuje změna způsobu vytápění dvě součásti. První z nich je shora uvedené stavební řízení, kterým je příslušným správním orgánem za předpokladu splnění zákonem stanovených kritérií povolována změna stavby. Druhým aspektem je pak soukromoprávní vztah mezi odběratelem tepelné energie a jeho dodavatelem, kdy na základě smluvních ujednání mezi nimi dochází či nedochází k dodávkám tepelné energie do daného objektu. Tvrdí-li dále stěžovatelka, že se v předmětných nemovitostech stále nacházejí části jejího zařízení a mělo či má dojít k jejich zabezpečení či odstranění, ztotožňuje

se kasační soud s názorem krajského soudu, že se jedná o otázku týkající se soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem.“ V rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, pak zdejší soud uvedl: „Otázky související s odpojením a zaslepením stávající tepelné přípojky ze SZTE či s její další nadbytečností ovšem nemohly být řešeny v daném stavebním řízení, neboť se jedná o otázky týkající se právě soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem.

[19] Právě citované závěry plně dopadají i na projednávanou věc. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že realizaci povolené stavby lze navrhovaným způsobem funkčně dokončit, aniž by byla jakkoliv dotčena soustava ve vlastnictví stěžovatelky. Odpojení SZTE od bytového domu je logickým a nutným důsledkem výměny hlavního zdroje tepla podle § 77 odst. 5 energetického zákona a nemůže představovat neoprávněný zásah do soustavy ve vlastnictví stěžovatelky (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 As 304/2018-37, bod 20). Znefunkčnění SZTE nepředstavuje zásah do vlastnictví stěžovatelky a není nutno, aby bylo podrobně řešeno v projektové dokumentaci. V rozsudku ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 93/2016-30, Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že předmětem řízení o povolení stavby – nového zdroje vytápění – není celá změna vytápění včetně odstranění tepelné přípojky a jiných technických otázek souvisejících s odpojením SZTE a jeho zaslepením. Nejvyšší správní soud nevidí důvod, proč by tomu mělo být v nyní řešené věci jinak.

[20] Důvodná není ani námitka nedostatečného zjištění vlastnického rozhraní na budově. Žalovaný na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí konstatoval, že stěžovatelka neuvedla, jaké je podle jejího názoru rozhraní vlastnického práva ani neoznačila důkazy svého nekonkrétního tvrzení, přičemž odkazovala na právní domněnku uvedenou v § 509 občanského zákoníku. Žalovaný k tomu uvedl, že vzhledem k tomu, že energetický zákon v § 79 odst. 2 výslovně řeší vlastnictví konkrétních částí tepelného zařízení, nelze vyvratitelnou podmínku vyjádřenou v § 509 věty druhé občanského zákoníku v tomto případě použít. Rovněž v souladu se stavebním úřadem konstatoval, že projektová dokumentace nevzbuzuje pochybnosti o tom, že zařízení SZTE ve vlastnictví stěžovatelky nebude stavbou dotčeno. Stavební úřad podle žalovaného vlastnictví majetku dotčeného stavbou dostatečně ověřil. Krajský soud dospěl k závěru, že z rozhodnutí obou správních orgánů je zřejmé, jaký skutkový stav pokládaly za rozhodný, a obecné a ničím nepodložené tvrzení stěžovatelky nebylo schopno vzbudit důvodnou pochybnost o vlastnictví rozvodů v místě napojení nového zdroje vytápění. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením ztotožňuje. Jak správně uvedl krajský soud, z předložené projektové dokumentace lze zjistit veškeré potřebné informace, tedy i hranici vlastnictví domovních (vnitřních) rozvodů tepla, kterých se provádění stavby dotýká. Je zřejmé, že zásahy do vnitřních rozvodů topné soustavy objektu byly navrženy až na částech, které jsou součástí bytového domu, a tudíž ve vlastnictví spoluvlastníků objektu samotného, tj. za posledními uzavíracími armaturami tepelné přípojky stávajícího dodavatele tepla. V projektové dokumentaci, zejména ve výkresu č. 4 je jasné zakresleno a popsáno (včetně fotodokumentace) vedení SZTE, a to i se zanesením jejích jednotlivých komponentů – např. měřičů tepla a (posledních) uzavíracích armatur tepelné přípojky. Dále je zde jasným způsobem vyobrazeno také navazující vedení vnitřních rozvodů budovy, přičemž je jednoznačně vymezeno též místo ukončení a zaslepení rozvodů dosavadního zásobování teplem, jakož i místo napojení nového zdroje tepla na vnitřní rozvody objektu. Z projektové dokumentace tedy jednoznačně vyplývá, že veškeré stavební zásahy jsou realizovány v jiné části budovy a že k napojení nového způsobu

pokračování

vytápění dojde až v těch částech rozvodů, které nejsou ve vlastnictví stěžovatelky. S ohledem na uvedené nebyl dán důvod pro postup podle § 114 odst. 3 stavebního zákona.

[21] Stěžovatelka rozporuje dostatečnost doložení vlastnictví stavebníkem poukazem na dobu vzniku předmětné budovy a SZTE s tím, že otázku vlastnictví rozvodného tepelného zařízení a odběrného tepelného zařízení a hranice mezi nimi je nutné posuzovat podle právní úpravy platné v 80. letech 20. století. Tento odkaz není sám o sobě dostatečným zpochybněním prohlášení stavebníka o jeho vlastnickém právu. Stěžovatelka ve zbytku argumentace v rámci této námítky znovu používá jen neurčitá a obecná tvrzení bez bližší konkretizace. Kasační soud souhlasí s krajským soudem, že správní orgány zjistily skutkový stav v tomto rozsahu dostatečně. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud nepochybil, když neprovedl dokazování obsahem spisového materiálu stavebního úřadu (projektové dokumentace) k výstavbě budovy Děčín II – Nové Město, č. p. 1318, včetně stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí, jakož ani spisovou (projektovou) dokumentaci stavebního úřadu k výstavbě SZTE na pozemcích p. č. 1250/11, 1250/54 a 1250/51, včetně stavebního povolení a kolaudačního rozhodnutí, a to pro zjevnou nadbytečnost. Stěžovatelka sice uváděla, že z těchto důkazů lze ověřit její tvrzení, nicméně vzhledem k tomu, že žádná konkrétní tvrzení (vyjma odkazu na dobu vzniku budovy a rozvodného tepelného zařízení) neučinila, nedisponovaly tyto důkazy vypovídací potenci.

[22] Nebyl ani důvod k doložení souhlasu stěžovatelky podle § 184a odst. 1 stavebního zákona, neboť její vlastnické právo k SZTE nebude povoleným stavebním záměrem nijak dotčeno, demontáž součástí SZTE, které jsou v jejím vlastnictví, není předmětem stavebního povolení a stavební úprava (nový způsob vytápění) nebude využívat SZTE v jejím vlastnictví. Stavebník tedy nerealizuje změnu dokončené stavby, která by jakkoliv využívala nemovitou věc ve vlastnictví stěžovatelky. Není tedy důvodu vyžadovat k vydání stavebního povolení souhlas stěžovatelky podle § 184a odst. 1 stavebního zákona. Takový souhlas je zjevně vyžadován pouze po vlastnících pozemku či stavby, na nichž či v nichž má být stavba provedena. Stěžovatelčina SZTE to v tomto případě není.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[25] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2024

David Hipšr
předseda senátu